

Bratje in sestre, smo v času letnih dopustov. Lahko bi rekli, da je dopust svoboda, ki omogoča človeku, da se sprosti in duhovno umiri. Pusti se voditi soljudem, ki so z njim, sprejema radosti življenja. Tak dopust je del življenja, je čas, ki nam vliha novih moči in nas dela bolj človeške, odprte tudi za sočloveka. Vsaka samota še ni pogoj, da bomo res vse pustili, kar nas skrbi in otežuje naš vsakdan. Dopust naj bo čas, ko dopustimo sv. Duhu, da nas vodi, nas umiri in pripravi na nove dolžnosti. Bodimo drugačni, sproščeni in neobremenjeni tistih nekaj dni dopusta. Naj bo to veseli čas, čas, ki ga dobro izkoristimo za občudovanje naravne in kulturne lepote. Prav pa je, da posvetimo dopustniške dneve tudi svojimi najdražjim pa tudi svojemu Bogu.

p. Klemen Slapšak, novomašnik

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv. obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svoji ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svoji lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

8

G
L
A
S
U
Ž
N
I
C
I
N
I
Z
P
U
S
T
I
M
O
S
E
B
E
S
E
D
A
T
O
L
A
Ž
B
E

Beseda tolažbe

POSLANSTVO BOŽJE LJUBEZNI

Prvega avgusta bo minilo eno leto, ko sem se preselil iz olimske samostanske skupnosti v ljubljansko. Postavljen sem bil za bolniškega kaplana v Bolniški župniji. Izkušnja, ki sem jo imel kot bogoslovec, kasneje tudi kot diakon, je zelo velika, saj se nisem srečeval s smrtjo. Večinoma sem prinašal Jezusa

tistim, ki so bili dalj časa hospitalizirani; tudi kasneje kot kaplan v župniji Olimje sem obiskoval starejše in bolnike na domu. Bolniki in ostareli so me bili vedno veseli, saj sem jim prinesel Jezusa. Spomnim se trenutka, ko sem začel službo kot bolniški kaplan in sem bil dežuren. Bilo je kar veliko klicev iz IPP- 24.urna pomoč. Spomnim se, kako sem poln adrenalina z veliko hitrostjo tekkel, da se ne bi bolniki poslovili s tega sveta brez zakramentov. Začetki so bili kar težavni, saj me niso poznali varnostniki, pa tudi osebje me ni poznalo. Nekako nisem razumel, kako to, da me ne poznajo, čeprav sem v duhovniški obleki in mi zastavljajo v tistem trenutku zame čudna vprašanja, ali sem svojec, ali imam dovolilnico itd. Kasneje sem se vedno znova, ko sem bil poklican na IPP, pripravil in hkrati prosil Boga, da bi naletel na osebje, ki pozna duhovnike.

avgust
2021

Žal je bila večkrat to samo pobožna želja. Razmišljal sem, kako pristopiti do zaposlenih, ki vem, da so različnih ver, da bi jim pokazal, kako so zame vse vere spoštovane. Vse spoštujem, jim ne vsiljujem svoje vere, ampak pričujem za Boga in prinašam bolnikom in zaposlenim radost in veselje, to je veselo sporočilo. Lahko je pričevati med nedeljskimi verniki, pri drugih pa je težje. Srečam se z različnimi odzivi, tudi pogledi. Naletim na odzive zaposlenih, ki mi govorijo: »Ali bo sedaj O.I. narodno svetišče vaše vere?« Takrat se samo nasmehnem in jih izročim Bogu, da bi spoznali, da jih Bog ljubi... Prišel pa je težki čas, Covid-19, ki je zelo spremenil obiske v bolniški župniji in na oddelkih. Naenkrat se srečaš z umirajočimi, vidiš trpeče na Onkološkem institutu. Takrat sem se začel bolje zavedati, kako je naše življenje minljivo, kratko, čez noč se naše življenje obrne na glavo. Velikokrat lahko slišim, kako hrepenijo, bolje rečeno hlatajo bolniki, ki so neozdravljivo bolni, po življenju. A lepo je slišati, ko resnično polagajo svoje življenje v Božje roke. Če smo zdravi, samoumevno rečemo, naj se zgodi Božja volja, ko pa na nas potrka bolezen, je težko sprejeti Božjo voljo, saj tudi sam, ko imam kakšno preiskavo z veliko skrbjo pričakujem izvide, sem čisto na tleh. Ja, lahko je tolažiti druge, ko pa si sam v vlogi bolnika, si zaskrbljen in ne najdeš besed. Težko mi je pri srcu, ko me pokličejo k umirajočemu, posebej če je to mlad fant, dekle, očka, mati ... ko je še vse življenje pred njimi. Lahko vidiš male otroke, ki bodo ostali brez očeta in mame. Zaskrbljeni in nemi obrazi, ki so se prišli posloviti od svojih najdražjih. Takrat mi ostane edino to, da jih poslušam, da jim pokažem čustva, da se zjočejo in da mi povedo zgodbe, ki so jih doživeli s svojimi dragimi. Moj moto....ki me spremlja že eno leto je »ostanite pogumni!« Tudi čas naredi svoje, v veliko veselje mi je, ko slišim od zdravstvenega osebja: to naš duhovnik, hišni duhovnik... ja to pa je božje delo... Naj vam za konec zaupam, da je lepo biti bolniški duhovnik, če tudi je zahtevno delo. Veliko izzivov je še pred nami, a zavedam se, da sem postal del kolektiva, ki hoče biti žarek božje

ljubezni v današnjem svetu, tako zaposlenim, kot bolnikom... in to je poslanstvo ljubezni.

ROMANJE

Romanje je splošna verska praksa in v krščanstvu zavzema posebno mesto. Namen romanja je jasen: priti v stik s svetim, z božjim, imeti izkustvo Boga. Zato morajo obstajati kraj, pot in točno določeni obredi, da bi človek lahko prišel do željenega cilja.

Romanje je prvenstveno duhovno dogajanje, zato ne moremo videti v človekovo srce, ne vemo za vse nagibe in razloge, ki so vplivali, da je nekdo šel na božjo pot. Po drugi strani pa je to duhovno dogajanje prepleteno tudi z zunanjimi vplivi in ob tem so se vedno pojavljali tudi bolj posvetni celo romanju nasprotni dejavniki.

Pri romanju nikakor ne gre za počitnikovanje, dopustovanje, ker to gotovo ni. Romanje ni potepanje ali vandranje naokrog. Pri romanju gre za veliko več: za *izkustvo vere*. Bolj natančno bo, če opredelimo romanje kot »*popotovanje v veri*«, ki zahteva človekovo popolno odprtost za sveto, za Boga. Ob tem bo človek, če je torej v njem pravo razpoloženje, dobil tudi določeno izkušnjo nadnaravnega, božjega...

V našem času pogosto slišimo izraz *verski turizem*, ker za dosego romarskih ciljev uporabljamo sodobna prevozna sredstva, predvsem pa se glavni razlog največkrat prepleta še z drugimi (izobraževanje, kultura, počitek...) nagibi za pot.

Slovenski izraz romar, ki prihaja iz krajevne oznake Roma (Rim) jasno pove, da so naši predniki romali, ne le doma, ampak tudi po svetu. Eden prvih ciljev so bili grobovi mučencev v Rimu. Slovenci radi romajo doma (Brezje, Sveta gora, Svete Višarje, Ptujška gora, Brestanica...), ali pa v tujino (Sveta dežela, Rim, Lurd, Fatima, Kompostela...)

Zato ne pozabimo, da je zemeljsko življenje kot romanje ali potovanje, ki traja od rojstva do smrti. Človek je romar, ki nikoli ne izgubi izpred oči glavni cilj: *Bog in sreča njegovega kraljestva*. Mati Božja in svetniki so kažipot na tem zemeljskem romanju. Oni so dosegli cilj (Bog in nebeško kraljestvo). Tudi mi ga bomo dosegli, če bomo hodili po poti, ki nam jo kažejo s svojim življenjskim zgledom.